

ужасната картина още по мрачна и сърдцераздираща И този винигретъ отъ живи същества въ панически страхъ бѣгаше наурѣдъ. Всички бѣгаха наедно и всѣки мислеше и глѣдаше само за себѣ си, никой не искаше да знае за болките на другитѣ — макаръ и да бѣха тѣ най близки на сърдцето имъ. Мжжъ оставяше жена, майка дѣцата си, братя сестритѣ си и т. н. т. Всѣки търсеше спасение.

Азъ видѣхъ, какъ една майка остави гръдното си дѣтенце отъ страна на пѣтя и търти да бѣга. Но не измина тя 50 крачки, когато се обърна и, като ранена лъвица, се хвърли назадъ.

— Нѣма рожбо, нѣма да те оставя, викаше нещастната. Нека Турцитѣ наедно да ни съсѣчатъ!

И такива случаи бѣха много! Имаше много гръдни дѣца оставени по пѣтя; много отъ тѣхъ бѣха взети отъ войниците, и трѣбва да се каже истината, — прѣимущественно отъ Русскитѣ. Впрочемъ, тѣ имаха повече възможность, понеже бѣха на коне.

Не далеко отъ Бешъ-Бунаръ, чувамъ да ме вика нѣкой по фамилия; оглѣдахъ се и видѣхъ на една испрѣгната кола четирма опълченци.

— Господинъ Подпоручикъ, моля ви, недѣйте ни оставя въ рѣцѣтъ на Турцитѣ, се обръщаше единъ отъ раненитѣ къмъ мене. Какго виждате, не можемъ да вървимъ, а коларя избѣга съ воловетѣ.

— Този раненъ бѣше волноопредѣляющия Н. Юншинъ отъ 3-я рота 3-я дружина, Руссинъ. Той билъ раненъ на три мѣста, въ врѣме на настѣпленieto, но изнесенъ отъ опълченцитѣ.

Единъ отъ четворицата бѣ въ несвѣсть, а останалитѣ също глѣдаха на мене умоляюще.

Какво можахъ азъ да направя за да не ги оставя въ рѣцѣтъ на Турцитѣ? Нищо. Не далеко отъ Бешъ-Бунаръ, отъ къмъ града, се раздадоха пушечни гърмежи, които обърнаха множеството въ бѣгство. Започна се едно ужасно тласкание. Всѣки глѣдаше да испрѣвари. Подбутванъ, подтласкванъ и почти носенъ отъ множеството, азъ се подадохъ на наурѣдъ